

PETRE NEAGU

MARȘUL F.D.C. - 1937

- 8 zile de educație legionară -

*Spre inimile cele necurate,
care vin întru Preacurata Casă a lui Dumnezeu,
fără milă întind sabia mea.*

O, Sfinte Mihaile, mare Arhanghele, întâiule stătător și voievod al puterilor cerești, fie-mi ajutor întru toate; în strâmbătate, în mâhnire, în scârbă, în închi-soare, în pustie, pe cale și pe apă, și mă apără de toți dușmanii cei văzuți și nevăzuți. Și când mă vei auzi rugându-mă ție și chemând numele tău, vino într-ajutorul meu și cu solirile marilor arhangheli Gabriel, Rafael, Varahil, Selateil, Uriel și Evgudil și cu ale tuturor puterilor cerești.

PETRE NEAGU

MARȘUL F.D.C. - 1937

- 8 zile de educație legionară -

PETRE NEAGU

O, Sfinte Maria
Arhanghele, Iuda
voievod al puterii
ajutor întru toate
în mahnire, în
scurt, în pace,

MARȘUL F.D.C. - 1937

- 8 zile de educație legionară -

Unul și Ergudil
puterilor cerești.

Difuzarea acestei cărți se va face prin
Biblioteca "Petre Tutea"
din Bulevardul I. C. Brătianu nr. 12
Constanța

În anul 1937, la Carmen-Silva (Eforie Sud) s-a organizat un marș cu Frățiile de Cruce din toată țara (unde erau organizați).

Prin anul 1936, în comuna Negru Vodă din Județul Constanța, s-a făcut un mănunchi de prieteni de toate categoriile sociale (muncitori, țărani, meseriași, funcționari comerciali etc.) sub îngrijirea și educarea celorlalți mai mari și în special ale lui Ionel Stănescu, care în timpul vacanțelor se ocupa de noi, el fiind în Frățiile de Cruce din Constanța. El ne-a comunicat că la 1 august se vor strânge foarte mulți în tabăra de la Carmen Silva și dacă am putea merge și noi câțiva. La sfârșitul lunii iulie am aranjat ca să mergem și de la noi trei. Mama unuia din cei trei pleca la Techirghiol. Pe malul lacului se formau din rogojini și prelate mai mute corturi de către mai multe familii și din alte sate. Mai erau vreo patru zile până la 1 august. În ultima seară am vorbit cu ceilalți, ceva mai departe de cort. Pe lângă noi era și o fetiță de 4 ani, care se juca și de care nu ne-am ferit. Când ne-am apropiat de cort, fetița a fugit și i-a spus mamei ei că mâine dimineată "Geoge" pleacă la "tabalà". La culcare, ne-a spus: "tu ești mai mare (adresându-se mie, care aveam 17 ani) tu, n-ai decât să te duci, ce-ai să pătești când vei veni acasă ai să vezi tu, dar de ăștia am eu grijă să nu plece".

A doua zi am plecat de dimineată, luându-mi mâncarea pentru ziua aceea și două pături ale părinților mei și am plecat pe malul ghiolului până la mare. Drumul acesta îl mai făcusem cu un frate al meu mai mare la vârsta de 7 ani. Am mers pe malul Mării Negre până am ajuns la o

tabără de militari (premilitari). Deși eram pe drum și-mi făceau semn cu mână să mă duc la ei, mi-a fost teamă să merg mai departe. Nemai văzând altceva pe malul mării, m-am întors și mi-am adus aminte ce mi-a spus Stănescu, că în stațiune există în partea de Sud, vis-à-vis de piață, un consum legionar. De acolo se trimite mâncare pentru cei din tabără. Ajungând aici era ora prânzului. Lume multă. Eram oarecum speriat și nu știam cui să mă adresez. Până la urmă m-am dus în fundul grădinii unde era bucătăria și unde mai mulți băieți și fete cântau cântece legionare și alte cântece românești. Aici am fost întrebat ce vreau, mâncare ?, la care am răspuns că nu, am mâncare pentru azi de acasă, dar caut tabăra. Atunci a strigat pe cineva și a întrebat dacă au plecat băieții de la tabără – plecaseră -. În cazul ăsta rămâi până diseară, dacă nu se va ivi altă ocazie. Dacă vrei poți să ne ajuti la bucătărie, la spart lemne, la curățat cartofi sau alte treburi mărunte, voluntar. Am zis "da". Mi-au dat și mâncare și mi-au spus că dacă vreau și n-am văzut stațiunea să mă duc să o vizitez, dar să am grijă să nu mă rătăcesc. Mi-au spus că în față la stradă au băcănie, coloniale, în dreapta bodegă, iar în continuare un salon restaurant. Urma apoi grădina restaurantului și bucătăria. Peste tot mișcare. Am ieșit afară și m-am plimbat câteva ore. M-am întors și am spus că dacă vine cineva de la tabără sau se duce cineva acolo, să mă ia și pe mine, să nu ajung prea târziu. Era 1 august și trebuia să fiu prezent acolo. S-a dus cineva și a întrebat la o masă și a venit cu o persoană, care zâmbind, mi-a spus: "aici ești primul care te-ai prezentat, dar trebuie să te prezinți în tabără". I-am spus ce s-a întâmplat și a râs. "Erai pe drumul cel bun dacă mergeai mai departe". Trebuia să cobori pe un drum de căruțe și ajungeai acolo. Dar nu e de mirare că te chemau premilitarii. Pentru acești pantaloni bufanți de culoare kakí pe care îi porți te-au luat drept unul de-al lor. Acum în tabără sunt puțini, așa că te

vei duce cu cei ce vor veni să ia mâncare pentru cei ce sunt acolo".

Spre seară a venit la masă foarte multă lume să mănânce aici pentru că aici era mai ieftin decât la celelalte restaurante. De 3-4 ori mai ieftin. Tot așa era și la băcănie.

Eu am curățat cartofi.

Peste tot – la mese ca și la bucătărie se cânta același cântec legionar de toți. Era atât de impresionant că eu uneori vibram și aveam fiori de plăcerea vocilor de copii, femei, bărbați, fete și băieți. La bucătărie erau mulți că trebuia și mâncare multă. La masa de seară era și căpitanul. Când a vrut să plece, lumea s-a ridicat de la mese să-l vadă trecând printre oameni și făcându-și cu greu loc să treacă.

În sfârșit, pe la ora 9,30 am plecat cu doi elevi din Piatra Neamț, și am ajuns la tabără noaptea. Am intrat într-un cort de pânză unde mai erau doi domni în vârstă. După o oră și ceva am auzit voci multe și agitație. Cineva a ieșit afară și ne-a spus că a venit un grup de f.d.c.-iști. Grupul era foarte mare, 80-90, poate mai mulți.

2 august

A doua zi, printre ceilalți, am găsit și constanțeni: Pena Ion, Voica Decebal, Liviu Vlădoianu, Turtureanu, Țutuianu, Ciovică, Mârza și alții, pe care nu-i mai țin minte. Am intrat în grupul lor și ne-am cazat într-unul din bordeiele cu ziduri de piatră, zidite în mal pe jumătate. În față aveam platformă destul de largă și lungă. Mai erau și altele de felul acesta, mai sus sau mai jos în mal. Malul, de sus și până la plajă, era în linie dreaptă aproape de 500 de metri, dar în trepte, mai largi sau mai strâmte, după cum a permis malul în amenajarea lui. Mai înainte, aceste amenajări, au fost făcute, prin muncă voluntară

legionară de către cei mai mari cu scopul de a găzdui și a educa pe toți cei care doreau să devină legionari în timp.

În timpul zilei, ne strângeam în grupuri mai mari și cântam, căutându-se să se uniformizeze melodiile cântecelor, prin aportul studenților de la conservator sau profesori de muzică. Aceștia se mutau de la un grup la altul, lucru ce l-am făcut și eu, căutând să prind cât mai corect.

Înainte de plecare la culcare, s-au spus rugăciuni și s-a cântat "Cu noi este Dumnezeu" și "Tatăl nostru", și în fiecare seară și dimineată.

Înspre seară cerul a început să se acopere de nori negri, din ce în ce mai deși, mai mari, bătuti de vânt. Forma norilor prevestea furtună, pe mare și pe uscat, pe lungă durată.

S-a făcut târziu și întuneric și ne-am dus la culcare.

3 august

După miezul nopții au început tunete și fulgere și odată cu ele și ploaia. Veneau norii în valuri succesive. Deabia se depărtau unii și veneau alții tot în tunete și fulgere.

A apărut și dimineata. În corturi și în bordeie s-a anunțat cu toată lumea să se dezbrace la chiloti, de la mic la mare. Unii au început să protesteze, nevrând să se supună.

Au fost chemați studenții și șefii de grupuri F.D.C. județene și li s-a spus că dacă sunt cazuri de bolnavi grav, să rămână în corturi, iar cei ce nu vor să execute să spună de ce? Unul a rămas că era operat de apendicită și încă era pansat. Al doilea avea pneumotorax la un plămân.

La semnalul de ieșire afară, am ieșit cu toții numai în chiloti. Ploaie torențială. Ne-am încolonat câte 6 în rând și la comandă am pornit tremurând în ploaie și vântul rece

ce bătea puternic dinspre mare, care la rândul ei era numai valuri și spume. Aerul era sărat și cu un miros specific de iarbă, alge și scoici, caracteristic în acel moment.

S-a dat comanda alergare în fond și cam pe loc. Am ajuns pe plajă. Plaja era îngustă și valurile se spărgeau de malul de lut galben și negru și se întorceau cu măr și nisip. Se învălmășeau cu valurile care veneau din larg. Vântul vuia printre valuri. Valurile se răsturnau de vânt și luau spuma ce se topea în ploaia ce cădea din norii bătuti de vânt în tunete și trăznete. În această situație ne vedeam în versurile:

"Firavi și pitici

V-a făcut țărâna

Mai scăpați de-aici

Dacă vă dă mâna."

S-a dat comanda: câte trei cu fața la răsărit. Apoi, după două minute: în rând câte șase. S-a dat tonul la "sfântă tinerete legionară" și am pornit cântând cu toată forța înspre mare. Pe măsură se înaintam și ne adânceam, nu mai aveam siguranța picioarelor pe nisipul, care fugea de sub tălpi. Cântecele ce ducea cu vântul în direcția stațiunii balneare și era auzit și de cei de afară cât și de cei din case. Atunci Căpitanul era la Vila fraților Cantacuzini acolo era și generalul Zizi Cantacuzino. Grănicerul și îi spune căpitanului, auzi, îți cântă flăcăii. Când tăceam, în pauze, auzeam ecoul cântecului în depărtare, dus de vânt.

Acum, noi eram încălziti de mișcarea noastră în lupta cu valurile, cu vântul, cu ploaia aspră și rece. Ustura pielea sensibilă și ieșeau aburi din noi. În întăntarea noastră, unii cădeau, erau răsturnați. Cei din apropiere trebuia să sară, să-i ajute pentru a se redresa, dacă nu puteau să facă acest lucru singuri. Valul trebuia tăiat în dungă, cu un umăr, sau să știi să-l depășești săltând pe deasupra, plutind. Dar mulți nu știau să înnoate.

S-a făcut retragerea, cu un alt cântec.

Ajungând la mal, ne căutam unii pe alții, dar era greu să-i recunoști pe cei ce îi căutai. Era mare gălăgie și atunci bătăta Istrate, cum trebuia să ne adresăm, a dat semnalul de încolonare și legea tăcerii 15 minute. Cel care va mai striga, va mai chema sau va mai vorbi, va fi aspru pedepsit. Și ne-a trimis iar în mare. Când ne-am întors trebuia să stăm pe loc. Dar noi am început iar să ne căutăm strigând. Șeful cheamă la dânsul pe șefii de grupe F.D.C și după câteva minute dă ordinul: "toată lumea pe creasta dealului, fuga mars!". Am început urcarea, din mal în mal. În unele locuri, mai greu accesibile, trebuia ca cei de sus să dea mâna celor ce-i urmau, iar cei din urmă să-i împingă în sus, și prin piramide. Privind peste tot, în ansamblu, ți se părea ceva ireal. Ca-n vise. Și ploaia continua. Ploua mereu. Era și râs și bucurie. Ne mai și murdăream unii pe alții. Distanța era destul de mare, cca. 100 de metri înălțime. Când a ajuns primul sus, s-a sunat întoarcerea. Acum era mai ușor. Coboram. Veneam la vale, cca. 400 de metri. Am intrat în mare și ne-am spălat de nămol. Apa mării era tulbură de alge și nisip. Ne-a limpezit ploaia. Ne-am încolonat în flanc câte trei. Din grupul comandantului s-a desprins câte unul și numără 12. Pleca cu ei, puțin la o parte. Ploaia devenise intermitentă. Șeful grupului din Suceava se prezintă: Ilie Dorneanu. Scoate un carnetel, din tasca de piele, ce o avea cu el și ne scrie pe fiecare. Numele, din ce grup face parte, din ce oras, din ce județ. Constată că în grupa a șasea, din care făceam parte acum, erau doi frați din Ploiesti.

- Cum ați reușit să fiți împreună ?

- Ne-am ținut de mână !

Când m-a întrebat și pe mine din ce liceu fac parte, i-am răspuns că nu sunt la liceu, ci fac parte dintr-un mănunchi de prieteni, format de grupul F.D.C. Constanta la Negru Vodă.

- Sunteți mulți acolo ? m-a mai întrebat.

- 14 - 16.

- Știu cei de la Constanta ?

- Da ! Mai mulți din cei care au fost pe la noi sunt aici.

- Cum se numește șeful grupului Constanta ?

- Bătăta Dunăre ! DUMNEATA CUM ? Neagu Petre.

După ce-a terminat înscrierea în grupe de câte 12, s-a spus să nu încercăm să plecăm pe la alte grupe că vom fi pedepsiti.

Până la urmă ne-am încolonat și am pornit spre corturi. Nourii s-au mai rărit și a apărut chiar și soarele.

Am intrat într-un cort dreptunghiular cu încă o grupă. A 7-a. Ni s-au împărțit locurile. După aceea s-a dus fiecare să-și ia hainele și bagajul pe care îl avea, de unde dorminse noaptea. Ne-am întors la grupă. Au mai apărut alți nouri cu ploaie, dar mai potoliți. Și vântul era mai slab.

Mai soseau încă și alți camarazi f.d.c. și se completau alte grupe. Până la urmă a ieșit soarele. Până la ora 10 s-au făcut echipările cu rucsacul și imitații de ranite în spatele noastre, din curele și sfori. Eu aveam două pături, două perechi de încălțăminte, o scurtă și un pantalon în plus. Am știut înainte de a veni în tabără că trebuia să avem 110 lei la noi, o jumătate de kgr. de zahăr bucăți, o pătură și încălțăminte potrivită.

Cei 110 lei i-am dat de la început, care constituia hrana rece pe zece zile constând din: 1/4 dintr-o pâine dublă albă, 200 grame brânză, două cepe mari pe zi, pe care le mâncai odată, sau de mai multe ori. Cum te organizezi. Altceva nu mai primeai. Au fost 27 de grupe, a 13-a era când am plecat noi și au mai venit după noi, în total 351. La un moment dat s-a crezut că vine Căpitanul. Dar a fost altceva. Stăteam înștiti. Eram afară din corturi, așezați pe gupe și se aștepta un ordin, o dispoziție de la cineva din stațiune. Între timp, sus pe mal venit o cărută cu cai, în care se încărca pâinea, brânza și alte mărunțisuri

trebuincioase la drum și vreo trei corturi. A mai venit o cărută cu pâine de vânzare. Pâine dublă, albă, mare. Cu 20 de lei dubla. Eu aveam bani, dar nu aveam curaj să mă duc. Atunci, șeful grupei mele m-a întrebat de ce nu mă duc, că el a văzut că am bani. I-am spus că eu pot să rămân la porția mea de tabără și vreau să respect disciplina.

– Bine !, dar e voie să-ți cumperi în plus pâine.

Atunci, unul din Brăila a spus că se duce el dacă îi dau 10 lei că mai are și el 10. Eu m-am uitat la șeful de grupă, care mi-a spus să-i dau și să acționăm repede. S-a dus și a cumpărat. Șeful ne-a spus că atunci când este necesar, trebuie acționat repede, fără multe discuții.

Tot așteptând, unul din grupa mea, se tot învârtea pe lângă mine și se uita la cureaua mea de premilitar și la pantalonii mei kaki și bufanți. A plecat apoi și a raportat comandantului, că printre noi se află un spion. După un timp a fost chemat șeful grupei și a fost întrebat, ce spion are în grupă. El i-a răspuns că într-adevăr are pe cineva în grupă care nu este elev, dar este recunoscut de grupul constantan ca fiind dintr-un mănunchi de prieteni de la țară din comuna Negru Vodă. Poartă pantaloni kaki bufanți de premilitar. A vorbit apoi șeful grupei cu ceilalți și le-a spus să se comporte corect cu mine, că se știe cine sunt și sunt recunoscut de ceilalți ai mei din Constanța.

Sus pe mal, au venit părinții unui elev, care era cu noi și au vrut să-l ia acasă. Au fost întrebați cum îl cheamă. A fost strigat și după ce a fost chemat, a fost întrebat dacă vrea să plece cu ei, de față fiind și părinții, fiind liber. Aceasta a răspuns categoric "NU". Vrea să rămână cu noi. Părinții au vrut să-l ia forțat, dar au fost oprți. Ne-a spus că dacă rămâne cu noi va muri, la care bădița Istrate a răspuns că dacă va muri, va răspunde el cu capul. Și băiatul a rămas cu noi.

A venit și semnalul de plecare. Plecam spre Sud.

Primul din față era cam la 10 metri distanță de prima grupă. Se spunea că este ghidul. avea un baston de 2 metri, el fiind mai scund, era Bădița Dunăre, șeful grupului 20 Constanța, urma comandantului, un grup de frățiori de 6–12 ani, după ei prima grupă de 12 + 1 încolonați câte 3 în rând, iar după ei șeful grupei următoare la un metru și jumătate între gurpe.

Treptat lăsam tabăra în urmă și ne apropiam de farul "TUZLA". Îl lăsam în stânga, iar la dreapta era satul cu același nume: Tuzla. Ne-am oprit și șefii de grupe au fost chemați la Bădița Istrate. Au venit și ne-au spus că vom fluiera, cât mai puternic melodia unui cântec legionar. Câte două grupe același cântec. Vântul sufla ușor spre vest și peste 400 de fluiera, la fiecare două grupe alt cântec, se formau mai multe triluri, fragmente din mai multe cântece, unindu-se în aer, formau o vibrație puternică, neîntâlnită până atunci de mine.

Noi mergeam oarecum în cadentă liberă și aveam dispoziție de a nu ne uita în dreapta sau stânga. Vedem totuși cum ieșeau locuitorii, unii speriați, uitându-se mai întâi în sus și nevăzând nimic dădeau cu ochii de noi, întrebând ce e, cine suntem. Alții spuneau că suntem elevi în excursie, dar erau nedumeriți de ce nu mergeam împreștiați și mergeam încolonați, ordonați. Aveam ordin să nu răspundem la întrebările lor. Se lămuriau unii pe alții văzând că noi cântam cântece legionare și se alăturau de noi până au ieșit din sat. La un semnal am încetat. (Dacă terminam cântecul, o luam de la început până la primirea semnalului.)

Am mers de voie, fără să ne împrăștiem! Mersul ne era îngreunat din cauza pământului moale, care cu paiele care erau pe drum, se lipea și forma niște tâlpoaie, de care foarte greu scăpam.

Am ieșit la șosea și am mers ceva mai ușor, dar am intrat pe un drum, mai puțin umblat și cu iarbă. De la

conac au venit în fugă câteva persoane. Unul avea și o pușcă de vânătoare și a strigat la noi să ne oprim că distrugem iarba și stăpânul locului și a dat ordin să ne întoarcem de unde am venit. I s-a răspuns că iarba va crește la loc și drumul este al lui Dumnezeu și merge înainte.

După un timp am trecut pe la o grădină de zarzavat. Bădița Istrate a dat voie că cine are bani să cumpere, dar numai cu voia stăpânului legumelor. Unii au plătit, dar alții nu, spunând că ei sunt legionari. Stăpânul a venit după ei și a întrebat cine este șeful nostru. I-a spus ce s-a întâmplat ! au fost depistați cei care au făcut acest lucru și i s-a plătit grădinarului tot cât a costat ce au luat băieții și a plecat. După aceea Bădița Istrate ne-a strâns în careu și ne-a vorbit că principiile legionare luptă tocmai împotriva hoților, escrocilor, smecherilor de tot felul, necinstiților. Nu ar fi vrut să înființeze echipa părliților, dar cu ei trebuie să ia ființă această echipă și cine va mai fi nedisciplinat va intra în echipa părliților. Ei au format o grupă la sfârșitul coloanei și din ultima grupă i-a înlocuit pe cei din grupele din care au fost scoși cei pedepsiți.

Am intrat într-o pădure – pădurea (Comorova). După un timp de mers prin pădure, drumul nostru se încrucișă cu alte drumuri. Cei ce umblau brambura s-au rătăcit. În pădure mergeam în liniste. Se instituiseră legea tăcerii, în care nici sunetele de metal nu trebuia să se audă în mers. Am auzit strigându-se ajutor. Bădița Istrate a trimis pe câțiva înspre direcția de unde venea acest strigăt. Ajungând le ei le-au spus să nu mai strige. Au venit cu toții. Au fost întrebați, de ce s-au rătăcit ? Ceilalți de ce nu s-au rătăcit ?

– Ei sunt disciplinați, voi nu puteți fi ? La echipa părliților cu voi !

Ne-a vorbit la toți, ca noi să ne considerăm că am fi în război și că toți aproape vom fi militari. Poate va fi și

război în mișcare trupă, care va fi depistată de inamic cu ajutorul unora ca voi care strigă. "Trebuie să fiți disciplinați, să aveți voință, să vă formați, ca atunci când vă este foame sau sete, când ajungeți în fața locului dorit, să vă spuneți, mai răbd o oră. Asta-i este viața legionarului și-n tot restul vieții, în fața ispitei, lăcomiei, a nerăbdării îți poți pierde și viața."

După mai mulți km, de mers, am văzut cum se formau nori de ploaie. Câteva tunete și gata ploaia deasupra noastră. De la căruța de bagaje s-au scos repede 3 corturi de pânză, mari, rotunde. Am intrat toți sub corturi ținând câte o mână în sus pentru a se scurge apa. Unde eram mai scunzi se făcea o baltă cu apă pe cort. Veneau cei mai înalți și ridicau pânza în sus și se scurgea apa la marginea cortului.

După 20 de minute s-a oprit și ploaia. Soarele a ieșit din nori și noi veseli ne-am grăbit să ne depărtăm de corturi, ca până la urmă corturile 2 și 3 să cadă în noroi și apă. S-a semnalat adunarea și s-a strigat cine a fost la corturile 2 și 3 să vină să le strângă. Nu s-a grăbit prea mulți să treacă în față la strângerea corturilor. Atunci s-a sunat chemarea șefilor de grupă, care au strâns corturile și le-au dus la căruță.

Ne-am încolonat și am plecat în legea tăcerii 15 minute.

Neascultătorii, încet-încet, apoi mai tare, au început să vorbească, cu toate avertizările șefilor de grupă. Am ajuns în dreptul unui fost lan de grâu, care încă avea câpite de recoltă la câte 10 metri una de alta. Am auzit fluierul de "atenție", de "drepti!" și "în dreapta noastră, fuga mars!" După vreo 15 metri am auzit:

– Culcat !

– Sculat !

– Înainte, fuga mars !

– Înapoi, fuga mars !

– Culcat !

Aceasta a durat cam 15 - 20 de minute.

Pe miriste erau mici bălți de apă, în urmele copitelor cailor sau vitelor care au tras la secerat ! unii nu se culcau. Doar se aplecau cu mâinile până la atingerea pământului. Alții nici atât. S-a dat comanda: "drepti"! și ni s-a arătat cum se face culcarea corectă, prin cineva numit de Bădița Istrate. Apoi a mai comandat câteva culcări, sculări și ne-am încolonat plecând mai departe.

– Au fost mai mulți nedisciplinați și v-am pedepsit pe toți.

Unul pentru toți și toți pentru unul.

Eu fiind cel mai scund din grupa mea, a 6-a, eram la urma grupei și am auzit vorbindu-se în grupă, a 7-a:

– Mă ! Eu am fost șmecher, nu ca ceilalți. M-am ascuns în spatele unei clăi și urmăream pe Bădița Istrate să nu mă vadă.

– Ba eu am fost mai șmecher, spune altul. După a doua căpiță m-am ascuns în ea și am ieșit numai când am fost sigur că nu se mai fac culcări.

Seful grupei a 7-a auzindu-i le-a spus:

– Noi aici suntem într-o școală de educație legionară. Nu am venit să fim mai șmecheri. Tocmai împotriva lor luptă Mișcarea Legionară. Împotriva șmecherilor, șperțarilor, a hoților, a tâlharilor și criminalilor acestei țări. Ei sunt cei care ne sug mereu sângele și viața. Pentru ce ați venit aici ? Sunteți mai șmecheri decât alții ? Nu de șmecheri are nevoie țara, ci de oameni întregi, curați la suflet și la minte. Să le fie gândul la Dumnezeu și la neamul acesta, care a suferit în trecut din cauza celor care au venit peste noi șmecherindu-ne. S-a ajuns la trădare și crimă, întrecându-se unii pe alții în șmecherii și pentru acestia țara are ștreangul, gloantele. Când le va veni timpul.

Am ajuns la Mangalia. Șoseaua care venea de la Constanța, nu prea era bine îngrijită. Erau bălți sau apă pe unde treceau roțile căruțelor și mașinilor rare, care erau

pe atunci. Am mers ferindu-se să nu ne prea murdărim. Se lungise coada coloanei foarte mult, mergând "de voie". Când am ajuns la primele case, capul coloanei s-a oprit, strângându-se în rânduri și în ordine. Ni s-a spus cum trebuie să mergem în oraș. Fiecare să fie atent la fluierul de cadentă, de pauză între cele două versuri din cântec. Rândul din mijloc să meargă pe mijlocul șoselei. Betele de la corturi, cele mai mari (de 3,50 m) vor fi în rândul din mijloc. Cele de 2 m vor fi pe margini, din două în două grupe ! Noi vom păstra distanța de 2 m, între noi, iar rândurile de margini vor merge pe marginea șoselei. S-a dat tonul la cântecul "Ștefan Vodă al Moldovei". Am pornit la comanda: "CU CÂNTEC, ÎNAINTE MARȘ !".

S-a pornit bine, dar din cauza micilor bălți și nerespectând ordinea în mers, nu s-a putut cânta. Cei de la urmă cântau cu întârziere. Ne-am restrâns și ne-a vorbit Bădița Istrate, spunându-ne să nu ne mai ferim de nimic. Să mergm drept prin apă sau noroi, sau piatră nefixată în șosea. Atunci când vom pronunța cuvântul să se audă întreg. Nu "...întă" ci "Sfântă tinerețe". Când coardele vocale vor răguși să spui cuvântul atât de tare, încât să sară afară ce nu te lasă să cânti.

După ce s-a desfășurat coloana în ordine, s-a ajuns la mai mult de 2 km lungime. Ne-a mai spus, că noi să nu răspundem dacă ne strigă cineva pe nume. Să fim atenți dacă cineva ar încerca să răpească pe vreunul dintre noi să sară în ajutor 6-7-8. și să-l readucă în coloană. La nevoie chiar mai mulți.

De data aceasta a mers, până s-a terminat "sfântă tinerețe legionară". La un semnal am încetat cântecul. Am mers în liniște câteva minute. Din mers s-a dat tonul la "ȘTEFAN VODĂ AL MOLDOVEI". La semnal și în cadentă s-a început foarte puternic cântecul. Între pauza dintre două versuri se auzea ecoul ultimelor cuvinte, în timp ce noi inspiram profund aerul, cântând cât puteam de

tare. Am cântat corect cât puteam de tare. Am cântat corect până am ajuns la plajă.

Dacă în lungimea străzii se termina cântecul, o luam de la capăt fără comandă. Am ajuns în centrul stațiunii, se întunecase, strada era luminată electric. În drumul nostru era un restaurant care își așezase pe toată strada mesele ocupate de sezonisti. În acest moment grupa de frățiori care era în față s-a retras în urma grupei a 3-a. Iar cele două din față s-au repezit la mese. Era foarte multă lume pe stradă și pe trotuar, încet nu se putea trece decât înghesuiți, pe partea strângă a meselor din stradă, până aici ne-a urmărit populația și sezonistii. Noi a trebuit să ne mai apropiem rândurile laterale. Grupele din față au luat mesele din mijlocul străzii aruncându-le cu tot ce era pe ele peste cele din margini. Cei ce erau la mese au fugit în ultimul moment, pentru că nu ne-a auzit și nici nu ne-a văzut din cauza aglomerației și muzicii care le cânta.

Eu fiind în flancul drept am auzit când am ajuns în dreptul muzicii care se oprise și muzicanții se sculase în picioare văzând cât era coloana de lungă, a strigat către ceilalți colegi. Aoleo, – fir'aș al dracului, e cam albastră uschio. Mai departe puțin de ei fugeau oameni grași strigând. Oii vei mamă'le și pentru că tocmai atunci era versul, că tâlhari și jidani ne tot sug mereu, mereu. Tre-când mai departe am mai întâlnit un restaurant erau nu-mai un rând cu mese pe stradă și unul pe trotuar. Nu aveau muzică, am ocolit rândul de mese de pe stradă și lumea era în picioare. După restaurante nu mai era multă lume și am ajuns pe plajă lângă dig. Ne-am așezat pe nisip s-a pus de pază să nu intre nimeni între noi dintre cei ce ne urmărise până aici. La un moment dat Comisarul poliției din Mangalia și ofițeri jandarmi forțau nota zbierând la ai noștri ca să plecăm, că sezonistii fug cu ce pot, cu mașini, căruțe. Am venit când am vrut și vom pleca când vom vrea, acesta a fost răspunsul. Era ora 22, lumea ple-

case, rămăsese foarte puțin pe mal sus, nu departe de noi și de mare era un restaurant unde cânta muzica și se dansa. Această terasă era construită din scânduri groase pe grinzi și stâlpi înfipti în nisip, la 1 m înălțime. Valurile mării făceau zgomot nu prea tare. Înainte de plecare ni s-a spus că în mers să nu facem nici un zgomot, tot ce aveam strălucitor să fie acoperit, ca să nu reflecte lumina și în cea mai mare liniște să mergem în rânduri câte șase ținându-ne de braț, strâns, în așa fel încât dacă unul din noi va cădea sau v-a fi smuls dintre noi, ... ori pe toți, ori pe niciunul, târându-l dacă, își va pierde echilibrul. Am pornit spre nord, am trecut printre restaurant și mare, nu ne-a simțit nimeni. După câțva timp ne-am suit sus pe mal, mergând pe lângă marginea malului. Eu am scăpat picioarul drept în gol, cei din stânga mea m-au săltat în sus și m-au pus pe picioare. Asta s-a întâmplat din cauza întinericului, pe aici nu mai erau case, nici lumini. Am ajuns la un bloc în construcție, făcut de studenți în medicină, prin muncă legionară voluntară. Era gata nivelul doi, trebuia să fie de patru nivele, unde am fost repartizați pe camere, în tăcere ne-am culcat. N-aveam dușumele, nici uși, ferestre, dar, fiind cald și fiindcă eram obosiți am adormit repede.

Ne-am trezit după puțin timp de niște strigăte răstite și câteva focuri de armă. Comisarul, ofițeri și jandarmi veniseră să ne oblige să plecăm imediat, până la urmă s-au liniștit și am adormit până dimineață.

4 august

S-a dat desteptarea, toată lumea trebuie să se prezintă la adunarea în careu. S-a făcut rugăciunea și întreg programul de dimineață. Am primit rația alimentară; ni s-a dat câte o cană de ceai, după aceasta am fost liberi de a ne duce pe plajă și în mare să facem baie. Am stat

pe plajă, am adormit.

Șeful grupei a pus la toți întrebări, ce anume ne-a făcut să intrăm în mănunchiul de prieteni F.D.C. Am răspuns fiecare cum a crezut. Eu am spus că de mult, de când eram de 12 ani. Un frate al meu mai mare decât mine cu 4 ani, se numea Dumitru mi-a vorbit despre Garda de Fier, despre Căpitan, de ceea-ce vrea să facă în țară, ce este cu evreii, cu străinii, de ce se luptă împotriva lor. În "Negru Vodă", era pe atunci, odată pe săptămână, miercurea, zi de târg. Prin 1933 a fost în târg într-o zi Ion Carătănase care era de la începutul Mișcării Legionare în Dobrogea. A venit cu o echipă de câteva persoane, cântând și a ținut un discurs pe care l-am auzit și eu. Mai târziu, cu doi ani am ascultat discursul lui Bănică Dobre, odată cu el mai veniseră și alții acolo în târg. Din cele spuse de el, am înțeles ce era cu legionarii. Din cele întâmplate în familie și din cele ce spuneau prin cântecele lor m-am lămurit și m-am hotărât să merg cu ei tot restul vieții mele. Așa am ajuns și aici în marș, în tabără.

– Bine, da' uniforma, cămașa verde, nu te-a atras, astea au fost mai târziu hotărârile mele. Fratele meu a fost în tabără, în anii trecuți, de mai multe ori. Când venea acasă îmi povestea despre ce se întâmpla în tabără, ce spunea Căpitanul... Odată mi-a spus că legionarii nu trebuie să fie ai lor, ci mai întâi ai lui Dumnezeu, ai neamului, ai legiunii și abia la urmă ai lor. Când vrei să faci ceva important pentru legiune, trebuie să te întrebi mai întâi dacă neamul și Dumnezeu acceptă ceea ce vrei să faci.

Dacă pentru legiune e bine, pentru neam e bine și Dumnezeu nu acceptă, nu faci.

Dar pentru aceasta trebuie să ai confirmarea, prin rugăciuni și posturi, dacă sunt primite, se v-a arăta un semn divin.

Sun și cazuri de sacrificii excepționale când preferi să-ți dai viața. Când ai ajuns să înțelegi că prin pierderea

vieții tale pământești o salvezi pe cea a neamului, a credinței creștine. Cum au făcute sute de mii de creștini, martiri și sfinți. Acestea m-au hotărât să intru în F.D.C. Am să redau mai departe câteva din principiile și întâmplările din viața legionară.

Despre structura ierarhiei legionare, ar fi așa: Căpitanul, comandantul Bunei Vestiri, comandanți plini, comandanți ajutori, instructori, membri ai mișcării legionare, simpatizanți, prieteni. Mai există luptători legionari, intrând în acțiune, în luptă la momentul oportun, când este nevoie, chiar viața. Dar înainte și în urmă acțiunii, nu li se cere să se conformeze normelor de trăire legionară, dar nici să se afișeze că sunt legionari. Că nu au voie să poarte cămașa verde decât când se v-a cere pentru manifestatii. Ei ca și ceilalți au dreptul să bea până au simțit că este puțin amețit. Strict se va opri, se va retrage în tăcere stăpânindu-se de la orice ieșire necontrolată, la nevoie ajutat. Legionarul bea dar nu se îmbată.

O dată, Căpitanul a văzut la malul mării pe cineva că era să se înece, după cum striga după ajutor s-a putut observa că era evreu. Căpitanul l-a salvat de la înec și a fost întrebat de ceilalți de ce l-a salvat. Văzând, auzind că este evreu. Doar luptăm împotriva lor !?

NU avem nimic cu evreul ca om. Noi suntem împotriva principiilor lor de viață în mijlocul neamului nostru. De acapararea locurilor de muncă ușoară, de desființarea comerțului nostru prin procedeele lor. Ei s-au alte minorități, să se supună legilor acestei țări. Acestea vor fi destul de corecte pentru toți, dacă vor să devină cetățenii acestei țări, trebuie să îndeplinească anumite condiții. Să învețe limba vorbită în această țară, să facă armata la majorat, să facă ani de muncă manuală, de la caz la caz, să nu facă politică. Să nu aibe dreptul la conducerea acestei țări. Celor ce nu vor corespunde legilor țării, li se

va da posibilitatea să plece pe uscat sau pe apă de unde au venit sau unde vor.

Ne-a venit rândul la pază în locul altora care fuseseră înainte, în mai multe puncte ale locului, între bloc și mare. Sus pe mal era drum de căruțe de pietoni de la case și sezonisti, vreau să rămână printre noi. Trebuia să-i convingem că n-au voie. Era în același timp grupuri mari în care se învățau alte melodii ale altor cântece noi, în afara cordonului de pază, se puteau opri la distanță nu prea mare.

Organizația legionară locală au adus diferite alimente și a venit și o căruță mare cu zarzavat din grădina aceluia de la care elevii luaseră zarzavat și nu au vrut să le plătească. Și eu sunt legionar și v-am adus gratuit o căruță... și s-a făcut mâncare pentru toți. Neavând prea multe cazane, în această zi nu s-a făcut nimic deosebit. Venindu-ne rândul pe mai multe grupe și serii, s-au făcut și mai multe rânduri de mâncare. A venit seara, am făcut programul obișnuit și ne-am culcat. La începutul nopții a venit iar cei de la poliție și jandarmi, după discuții tari au plecat și s-a liniștit, am adormit odihnindu-ne.

5 august

Dimineața am făcut programul obișnuit. După ora prânzului am făcut adunarea în careu pentru depunerea jurământului, a unor frați de cruce care îndeplinesc condițiile, fiind un preot de față, făcând slujba necesară acestei solemnități.

După depunerea jurământului s-au cântat mai multe cântece. Pe la ora 16 am plecat în coloană câte trei. Se vorbea în oraș că am fost peste 1500 de persoane, că betele cele ce susțineau corturile, credeau că sunt aruncătoare de flăcări. Acum erau în căruța de bagaje mergea

la distanță înaintea coloanei. Am ajuns aproape de centru și am luat-o pe strada care ne scotea afară din oraș. Trecând prin centru am cântat și lumea ne privea. După câțiva km. am ajuns la satul 2 mai, am trecut prin el cântând mergând mai departe, am ajuns în marginea unui sat, unde am stat la distanță de el, în haltă de ajustare. Se înnoptase, s-a făcut încolonarea am pornit în pas de voie mai departe, în noapte nu se vedea pe unde mergem. După câțiva km, am dat de drum înmuiat de ploaie, tălpile încălțămintelor se încărcase și trebuiau desprinse tălpile din noroi cu paie și pleavă. Am ajuns iar în marginea unui sat.

S-a oprit coloana, s-a dat voie să se aprovizioneze cu apă de la fântâni, care se găseau în curțile oamenilor. Sărind peste gard sau intrând pe poartă cu sticle și bidoane pentru apă.

Eu de la început aveam o sticlă și nu beam decât când aveam mare nevoie. Unii beau cât aveau și mai beau și de la alții, mai făceau caz și gălăgie pentru apă. Șeful grupei a 6-a, în care eram, pe parcursul marșului nota într-un carnet toate comportările noastre. La plecarea din Mangalia mi-a dat o sticlă în care să am apă în permanentă, să dau numai când îmi spune dânsul. Când am ajuns aici mi-a spus să mă duc și eu, am spus că am pe amândouă aproape pline mi-a cerut să gust și mi-a spus, să iau altă apă proaspătă. M-am dus la una din fântâni și băieții se înghesuiau ca să bea cât mai multă apă, și nu mă puteam băga în față fiind mic de statură. Din ce-i care supravegheau, unul înalt, voinic, mă întrebă de ce nu pot să iau apă. De ce am două sticle? Am spus că una este a șefului de grupă. "Dă-mi-le mie să iau eu" și le-a umplut destul de repede dându-mi-le mi-a spus: "Du-le lui Dorneanu". I-am mulțumit și m-am uitat după el, era întuneric, a vorbit cu cineva, și imediat s-a anunțat retragerea la toți de la fântâni. Erau ghizdurile cam largi dar nu

prea adânci, apa se scotea cu găleți de lemn agățate de un lanț la amândouă capetele; când una era sus, alta era plină cu apă și lanțul se înfășura pe un lemn rotund cu manivele la capete, pe doi stâlpi susținători. Am plecat mai departe, din cauza drumului anevoios și fiind noapte nu eram siguri de pasul următor. Am simțit că mă dor pulpele și parcă se umflaseră. Pe la ora 24 am ajuns la niște șire mari de grâu, unde ne-am oprit, acolo erau paznici și au explicat șefului că nu este bine să se culce acolo, că mulți dintre noi fumau și crede că nu toți care fumează vor asculta să nu fumeze. Dar la 100 m de acolo, malul mării scade din înălțime și că vom putea dormi pe nisip, care este uscat și cald, pentru că pe aici nu ajunseseră norii de ploaie din ziua precedentă. Am ajuns la mare, era liniștită, fără valuri. Ne-am culcat, făcându-ne rugăciunea în liniște, am intrat intrat în nisip pe jumătate, câte trei la un loc, cu o pătură deasupra noastră. Nisipul era cald și a dormit fiecare cât a vrut, chiar până la ora 9.

6 august

S-a dat deșteptarea. Ne-am sculat cu toții, aici era Sabla-port, având și far. Sus pe mal erau mulți oameni tineri și bătrâni și se uitau la noi, unii dintre noi erau în apă, pe la ora unsprezece am primit rația. Stăteam jos și îmi pipăiam gambe dureroase. Mi se păreau umflate. M-a văzut șeful grupei noastre și m-a întrebat ce s-a întâmplat – i-am spus și m-a sfătuit, să întind piciorul și încordează mușchii făcând astfel au luat o formă proeminentă foarte pronunțată în relief. Din cauza mersului pe jos și s-au format noi mușchii la picioare, cum stai cu tălpile? am arătat că am avut două bășici la călcâie și altele la degete din cauză încălțămintii, am schimbat ghetetele cu pantofii care îi aveam. Dar mi-a spus că de ce nu i-am arătat până acum.

A chemat pe cineva, mi-a tăiat pielea care era deasupra bășicii curățând și pansând cu leucoplast. Printre noi se afla și Bădița Istrate și l-a întrebat "ce-ți mai face spionul nostru", uitându-se zâmbind. Am vrut să mă scol imediat în picioare dar dânsul m-a apăsă pe umăr să nu mă ridic în picioare, îndepărtându-se cu șeful grupei, i-a raportat că până în prezent sunt cel mai corect din grupă. "Mai sunt încercări până la urmă", a spus Bădița Istrate, mergând printre ceilalți mai departe.

Pe la ora 13 am plecat trecând pe lângă marginea satului Sabla-port, mergând mai departe până la marginea altui sat. La căruță era un tânăr macedonean se numea Gula Caranica, era din satul din fata noastră – Ghiaur-Suiuciuc (satul creștinilor) – unde majoritatea erau macedoneni.

Tânărul a insistat atât de mult că a trebuit să oprim aici, să ne dea să mâncăm pâine caldă și brânză de oi și la urmă și câte o bucată de plăcintă cu brânză, la peste 400 de persoane. El avea aici frați și surori și alte neamuri. Când am sosit aici treierau grâul la două mașini de treierat. El i-a făcut să înceteze lucrul și să ne facă de mâncare la toți. În jur s-au adunat mai mulți din sat și am cântat și cântece macedonene pe care le învățasem la Mangalia: "Părinteasca demândare" și "Duri și a noastră răbdare". auzind aceste cântece a venit aproape tot satul. La plecare ni s-au mai dat două putini de brânză. Am stat aici așteptând un curier ce urma să vină cu bicicleta de la Caverna, unde fusese trimis pentru a afla care este situația acolo și unde trebuia să ajungem în seara aceea. Curierul a întârziat din mai multe cauze. Spre seară ne-am echipat pentru drum. Atunci, mulți au spus că vor să plece acasă să învețe pentru examenele pe care le aveau de dat la licee în ziua de 10 august. Acum și din grupa noastră din care nu intrase nici unul până acum în "echipa pârlitilor", cel care descoperise spionul, ținea să plece

înapoi cu ceilalți corigenți deși fratele lui i-a explicat că va ajunge la timp și dacă mai stă două zile, timp în care vom ajunge cu toții. Nu a vrut și a trebuit ca șeful grupei să raporteze. Cu aceștia și cu cei care intraseră în timpul din urmă "echipa pârlitilor" ajunsese la 37 de persoane.

Eram pe un teren viran, aproape de șosea în partea în care trebuia să ieșim. Apar 4-5 jandarmi. Stăteau liniștiți, privind la noi. Printre ei a trecut biciclistul așteptat, au strigat la el să stea, dar acesta s-a oprit la Bădița Istrate căruia i-a dat raportul.

S-a dat tonul la "Ștefan Vodă" și am pornit cu cântec înainte. În rândul jandarmilor au mai apărut alți 2-3 și toți cu armele îndreptate spre noi, au strigat "Stai !" Bădița Istrate a dat semnalul de oprire, după ce ne-am încolonat câte 6, ținându-ne de brațe, am auzit tonul la "Echipa morții". La comandă am pornit din nou cu cântec înainte, am auzit iar "Stai !" nu ne-am oprit și am auzit 5-6 focuri de armă. Noi mergeam printre ei, cântând, mai departe. Am simțit că am luat-o spre stânga și până la urmă pe șoseaua pe care veniserăm. Era întuneric complet, nu vedeam mai nimic, mă cam dezorientase. La terminarea cântecului am auzit glasul comandantului că în fața noastră se află inamicul.

– Vom intra în luptă imediat. Sunteți gata de moarte?

– Da !

Înainte la luptă, fuga mars, în strigăte de "ura", "ura", am pornit.

După trecerea a două șanțuri și pietrelor mari așezate pe șosea, la câțiva metri s-a dat semnalul de oprire, adunare și încolonare.

Am pornit în noapte cu teamă. După câțiva kilometri ne-am oprit la niște șure de paie. Ni s-a spus că cei care fumează să se depărteze la 20 m și să fie atenți să stingă resturile țigărilor, pentru că bătea vântul. Aici nu erau paznici dar s-a aranjat cu schimbul, paza noastră. Am

făcut zid de paie și la adăpostul lor ne-am culcat.

7 august

Dimineata același program. Împărțirea rației. Și am pornit mai departe, nu mai eram pe același drum pe care am venit. Ne-am oprit în marginea unui sat, un teren liber, îngrădit cu salcâmi înalți și cu două fire de sârmă ghimpată. Era iarbă verde, umbră. Am făcut un popas. După ora 14 s-a făcut o ședință cu șefii de grupe județene, pentru a se forma și în județele care nu aveau încă organizații nici chiar în școli secundare și licee. Cu doi, trei ani în urmă se hotărâse să se organizeze și la țară F.D.C.-uri, dar nu se realizase decât la Negru Vodă, cum îi spusese șeful grupei noastre – a 6-a – când m-au chemat conducătorii la ei, să spun cum a fost la noi. Din cauza timidității, nu am răspuns la chemare.

Am mers mai departe la grupa de la care plecasem, a venit la mine Bădița Dorneanu și mi-a spus că mă cheamă Bădița Istrate. "Vă rog să-i spuneți Dumnezeuoastă cum a fost înființat la noi mănunchiul de prieteni, după cum v-am spus eu, când m-ați întrebat mai demult. Să spună cei de la Constanța, că eu mă intimidez și nu pot vorbi în public, poate că și din cauza naivității." Mi-a spus dânsul mai târziu că a vorbit cu unul din Constanța, care fusese la Negru-Vodă. Erau mai mulți care au fost la noi din F.D.C. Noi eram împărțiți prin cuiburile celor mari. Stănescu Ionel, care era din Negru-Vodă, elev la Constanța și F.D.C.-ist a comunicat la Constanța situația noastră și s-a format mănunchiul de prieteni.

Spre seară ne-am pregătit de plecare, ne-am strâns în careu, ni s-au comunicat mai multe hotărâri. Până la urmă fiecare din cei pedepsiți din "echipa pârlitilor" au fost iertați pentru că și ei au fugit împreună cu noi în întâmpi-

narea inamicului, cu o seară mai înainte. După câțiva kilometri am văzut în zare Mangalia și marea, era din ce în ce mai întrunic. Când am ajuns în Mangalia erau luminile aprinse. Am trecut pe lângă gîmnia turcească și muzeul arheologic. Până aici am mers ținându-ne de brațe.

De aici am început să cântăm "Sfântă tinerete". cum înaintam și ne apropiam de centru, lumea parcă ne-ar fi așteptat. La un moment dat erau foarte înghesuți pe trotuare. Strada nu era prea largă iar noi eram câte 6 în rând. Se aruncau flori și o floare m-a lovit în ochiul drept; era un trandafir. Ochiul lovit îmi sângera ușor la marginea pleoapei, câteva zile chiar n-am văzut bine cu el.

Fiecare a doua grupă avea câte două torte aprinse. Nu mai erau mesele pe stradă la restaurant, în schimb, erau înghesuite în localul respectiv. Un rând de mese era pe trotuar, în așa fel ca lumea să poată merge pe trotuar.

După ce am trecut de centru s-a schimbat și cântecul. Trecând pe o stradă laterală, în dreapta, am încetat să mai cântăm și după un timp am ajuns la blocul medicinistilor studenți. Ni s-a servit o mâncare gătită, în acest timp grupuri cântau ce nu se cântase în marș, melodii noi, cântau până când erau chemați la masă. Alții care veneau de la masă, formau grupuri și cântau în continuare până ce au mâncat cu toți, în serii. În acest timp foarte multă lume se strânsese, dar era oprită la o mică distanță de grupurile noastre. Cei care ne-au făcut mâncarea, localnicii, erau recunoscuți de al lor, din organizația locală și le dădeau drumul în interior, numai celor care erau cu treabă. S-a făcut programul de seară și ne-am culcat în liniște.

8 august

Programul de dimineată, rația de alimente pe ziua aceea, echiparea pentru drum. Până am ieșit din Manga-

lia am mers în marș cântând. Am mers de voie fără prelungiri ale coloanei. Am trecut prin satul Domnița Ileana cântând. Am mers mai departe și am ajuns la Tuzla, trecând cântând până am ajuns în marginea stațiunii Carmen-Silva.

Am făcut popas pe marginea șoselei până a apus soarele. În acest timp Bădița Istrate trecea printre noi ajungând la grupa noastră a întreat pe șeful grupei cum se mai prezintă francmasonul nostru; spunând acestea zâmbind, a mers mai departe cu șeful grupei. Nu a trecut mult și am făcut încolonarea câte 6 în rând, am pornit cântând "Sfântă tinerete" trecând prin fața consumului legionar. Era multă lume strânsă. Între ei era un grup mai mic în care era și Căpitanul care ne aștepta. Când treceam prin dreptul dânsului dădeam onorul. La terminarea cântecului am auzit semnalul opririi din marș. Bădița Istrate a fost chemat la Căpitan. Au discutat, după aceasta trecând în față, au dat comanda și am pornit mai departe cântând. Din centru am luat-o la dreapta, până la mare, de acolo pe malul mării până la tabără am mers în tăcere încolonați strânși și fără cadență. Am ajuns în tabără pe la ora 21. Am poposit pe o platformă acoperită de pietriș, în așteptarea sosirii Căpitanului. A sosit, s-a dat comanda "drepti, pentru onor". Căpitanul a spus "Trăiască legiunea!", iar Bădița Istrate odată cu noi "Trăiască legiunea și Căpitanul!", comandantul a dat raportul, după aceasta s-a dat comanda, "pe loc repaus". Și Căpitanul ne-a vorbit astfel:

"Dragi camarazi, eu nu sunt legionar, eu sunt membru ai mișcării legionare, eu caut zi de zi să mă cizelez, să mă perfecționez, să ajung să-mi dau viața pentru Dumnezeu, Neam și Legiune. Legionari sunt Ionel Moța, Vasile Marin, Stere Ciumete și toți cei ce au căzut pentru Dumnezeu, Neam și Legiune. Cei ce mor în credință legionară, rămân membri ai mișcării legionare și dincolo de moarte. Legionari în viață sunt cei ce trăiesc dogmele

creștine și întru-totul normele de trăire legionară."

A mai spus ceva, dar n-am auzit bine. După aceasta a plecat, noi am cântat "Sfântă tinerete legionară". După programul de seară ne-am culcat.

9 august

Deșteptarea, programul obișnuit. Să rămânem în grupe până după-amiază când se va da dezlegarea și plecarea în mici grupuri județene sau răzleți. Pe tren, sau în drum spre casă, să nu se intre în discuții, polemici... unde am fost, și ce am făcut, până ajungem acasă. Până la ora prânzului s-au pus întrebări celor mari din grupuri pentru a cunoaște cât mai multe despre principiile și normele de conduită legionară. La ora 2 ne-am strâns la chemare în Amfiteatru, iar la baza lui s-au pus două crăcane înfipte în pământ. Un țarș, destul de gros și lung, străpungând un berbec în lungimea lui era așezat pe cele două crăcane. La un capăt o manivelă, pe care o învârte cineva încet, deasupra jarului. În acest timp se cântă cântece și doine strămoșești. Unul din frățiori a cântat o doină compusă de un frate al lui mai mare, care a făcut versurile și melodia, din care reieșea viața neamului nostru, în 80 de strofe. Am fost toți impresionați de cele auzite. Unii au mai povestit scurt, anumite întâmplări din viața noastră. Erau atunci și tatăl Căpitanului, părintele Dumitrescu Borșa, Cătălin Z. Codreanu și alții.

Într-un loc, mai la centrul taberei, era un amfiteatru în formă de potcoavă, cu trepte zidite în piatră, iar la mijlocul bazei era o scândură lată, bătută în cuie, în pari înfipti în pământ, unde stăteau cei care vorbeau celor care îi ascultau pe treptele amfiteatrului.

În ziua aceea ne-a vorbit tatăl Căpitanului. Era alături de dânsul și nepotelul Mihăiță, fiul lui Ionel Moța și alții. În

discursul său a spus :
"... ca să răsară un bob de grâu, trebuie semănat și răsar mai multe spice. La rândul lor spicele, snopi și snopii lanuri. Când un copac, un salcâm este tăiat, din rădăcinile lui răsar alte vlăstare și la rândul lor aceste vlăstare, tăiate fiind, dau mai multe și așa mereu înmulțindu-se, devin pădure, codru. Din izvor de munte, pornind din vârf de munte și curgând la vale, un pârâu întâlnește mai multe pâraie, făcându-se râu. Și dacă în calea lui mai sunt și piedici, ca stânci, dealuri, atunci cu răbdare și crescând, ajunge să-și găsească și el calea lui, ducându-se mai departe, adunând și alte râuri, devenind fluviu va crește tot mai mare, până va ajunge să se verse în mare și în ocean. Și astfel ajung aceste ape de la noi să fie cunoscute în toată lumea. Așa trebuie să vedeți și drumul Mișcării Legionare, de vom ști și putea să trăim cu totul principiile de viață legionară."

A mai spus și alte exemple de felul acesta, de care nu-mi mai amintesc. A mai vorbit părintele Dumitrescu Borșa, printre altele și depre cum a murit Ion Moța și Vasile Marin. Cu două săptămâni mai înainte, doi câini de rasă, negri la păr și cu urechi late, părul ondulat, rătăciți pe acel teren de luptă, s-au împrietenit cu Moța și Marin imediat. Prietenia a durat până la moartea celor doi. Imediat au dispărut și câinii. Toți au bănuit că cei doi vor muri, pentru că numai lor le-au fost prieteni.

S-a fript în timp berbecul; am primit mai întâi un fel de ghiveci național, după aceasta o bucată de friptură și cu pâinea necesară în afara rației zilnice care o primisem de dimineată. După aceasta toată lumea prezentă trebuie să părăsească tabăra, ca mâine dimineată să nu mai fie nimeni în tabără.

Să plece la gară în apropierea plecării trenului în direcția ce trebuie să meargă. La ora 17 am plecat și eu

cu ce aveam în tabără, m-am dus întâi la Techirghiol, unde trebuia să găsesc pe cei care îi lăsasem aici. Nu mai erau, plecaseră speriați de ploile care au fost. Unde a fost cortul nostru rămăseseră multe paie. Soarele era spre seară, m-am gândit că până la Negru-Vodă mai aveam de mers vreo 35 km, paiele erau uscate, le-am făcut eu paravan contra vântului și pat. Acum eram singur cu două pături și am dormit foarte bine până dimineată, când m-am sculat de căldura soarelui. Mi-am strâns bagajul și mi-am adus aminte cum învățasem în marș – când avem drum lung de făcut, să mergem cu pași mari, înclinându-ne pe greutatea de pe o parte pe alta, asemănător omului de la munte. Prin felul acesta mergeam fără să obosim, căci acest mers dovedește legătura cu pământul din care ne-am născut și în care zac osemintele strămoșilor noștri ce zac în acest pământ de mii de ani. Nu ca mersul celor străini cu pași mărunți, topăind ca niște păsări călătoare, care atunci când nu le mai convin locurile își iau zborul.

Am plecat ajungând la șoseaua Constanța–Negru-Vodă, în marginea satului Topraisar, am ajuns din urmă o mașină care transporta mărfuri coloniale la prăvăliile satelor; au oprit în dreptul meu și m-au întrebat unde merg. La Negru-Vodă, am răspuns, "hai sus, mergem și noi acolo". Am mulțumit, dar am refuzat mergând mai departe. Ei au pornit mașina și au trecut înainte. Trecând prin sat am văzut mașina și unul dintre ei descărca mărfurile ce le aduseseră cu ei. Cum am ieșit din sat m-au ajuns din urmă și au tras mașina în fața mea și mi-au spus "camarade și noi suntem legionari și un băiat de-al nostru a fost și el în marș. Când ați fost la Mangalia noi v-am adus câteva alimente. Vă cunosc și mersul acesta legănat, ușor, pentru că băiatul l-a însușit, așa că nu ne mai refuza, mai este încă mult de mers." Am primit până la urmă, și într-o oră am ajuns acasă.

Îmi amintesc că ni s-a mai spus cum să respectăm

femeile dacă știm că sunt corecte și au născut 1-2 copii chiar dacă sunt mai tinere decât tine, să săruți mâna, dând tot respectul cuvenit, ca și celorlalte femei care au o comportare demnă, fără a exagera politetea, în public. În întâlnirile lor este suficient să se sărute și să se îmbrățișeze fără a se ridica una pe cealaltă. Și fecioarelor li se poate săruta mâna, de către bărbați, dacă merită. Dragostea manifestată între bărbați camarazi, ca și atunci când nu s-a văzut de mult, este o strângere de mână viguroasă și o îmbrățișare la piept scurtă.

Când Căpitanul a fost întrebat cum este moartea legionară ?

Moartea legionară nu este ca o babă hârcă, pentru ce-i răi, păcătoși care li se urcă pe piept și îi scuipe în ochi până mori. Ci este o tânără fecioară care te ia de braț te duce la plimbare în grădină cu flori, parcuri sub clar de lună în frumuseți de rai.

Căpitanul

Este o piatră de hotar, o granită, sabie întinsă între două lumi. Una veche, pe care o înfruntă cu bărbăție, distrugând-o, alta nouă pe care o crează, îi dă viață, o cheamă la lumină.

Căpitanul – gând, hotărâre, acțiune, vitejie.

Caracterizare de I. Banea

"Vara lui 1929 am petrecut-o în două marșuri. Cu tinerii din frățiile de cruce din Galați și Focșani și cu legionarii. Voiam să-i duc pe drumurile de atâtea ori bătorite de mine, să trăiesc cât mai mult cu ei să-i observ, să-i studiez, să vadă și ei frumusețile țării acesteia. De data aceasta, ca și în toate marșurile pe care le voi face, voi căuta să dezvolt în tinerii legionari, în primul rând,

voința, prin marsuri lungi, executate prin ploaie, încărcati de poveri, prin vânt, căldură tropicală sau noroaie și în cadentă și aliniere, cu ore întregi de interdicție a vorbirii. Prin viață aspră, dormind în pădure și mâncând simplu. Prin obligația de a fi severi cu ei înșiși în toate privințele, începând de la ținută și gesturi. Prin creare de obstacole pe care e erau obligați a le învinge, escaladând, trecând ape."

C.Z.C.

din *Pentru legionari*, pagina 361-363

Căpitanul

de Aron Cotruș

din multimile oarbe unu' s-alege ...

gândul lui : rege ...

vorba lui : lege ...

vrerea-i : platoșe de neînfrânt ...

Pasul lui : cutremur de pământ ...

Veacul, sub trăznete, e în zbatere grea,

Îi zice cum vrea,

îl botează cum vrea ...

La masa de lucru adună:

azurul văzduhului lângă furtună

și lâng-o inimă mai bună ca o pâine: -

cruzimi de tigru, auzuri de câine ...

noua lui limbă

fața țării o schimbă;

grâul crește mai plin din glia săracă,

fetele se fac mai frumoase, să-i placă,

flăcăii, pentru el,

se-mbracă-n mușchi mai tari ca de-oțel ...

Pentru o rază din privirea-i ruptă,

oricine-i gata, pentru el, să cadă-n luptă ...

bătrânii sătui de viață, ar vrea să mai trăiască

să stea drepti la vorba lui împăratească ...

Pușca, tunul, tancul, cu botul în tină

i se închină ...

Pacea-i mai pace, rășboiul - mai crunt ...

Pentru el sunt toate - așa cum sunt ...

ochii lui cu mii de priviri deodată

străfulgeră și scoală în picioare țara toată ...

Tipărit la: S.C. INFCON S.A. Constanța

str. Prof. Murgoci nr.1, tel./fax : 041/585627, 580527

Bun de tipar : 11.10.1999. Apărut : 1999.

Hârtie offset : 60g/m².

Format : 8/61x86. Coli tipar : 5.

Dragi Camarazi,

Eu nu sunt legionar, eu sunt membru al mișcării legionare, eu caut zi de zi să mă cizelez, să mă perfecționez, să ajung să-mi dau viața pentru Dumnezeu, Neam și Legiune.

Legionari sunt Ionel Moța, Vasile Marin, Stere Ciumete și toți cei ce au căzut pentru Dumnezeu, Neam și Legiune. Cei ce mor în credință legionară, rămân membri ai mișcării legionare și dincolo de moarte. Legionari în viață sunt cei ce trăiesc dogmele creștine și întru-totul normele de trăire legionară.

C.Z.C.

Carmen-Sylva, 1937